



ΑΠ' ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΛΗΜΝΟ

Μὴ θαρρεῖς, πῶς στὸ Αἰγαίειο τὸ κύμα ἐπολέμησαν ;
 Πρὸς τὴ Λήμνῳ, δυὸ μόνον ποῦ ζοῦνε λαοί ;
 Μὴ θαρρεῖς δυὸ Σηματαῖες μοναχὰ πῶς ἀνέμισαν
 Στὸ ἀγεράκι τὸ ἀχνό, στὴν πελάγια πνοή ;
 Δρᾶξε, ὦ Βάρδε, τὴν ἀτρομὴ λύρα ποῦ ἀρμόνισαν
 Ἡ Πατρίδα κ' ἡ Πίστη κ' ἡ Γλῶσσα κ' ἐτόνισαν
 Οἱ μεγάλοι τοῦ Γένους Ἐνάλιοι κ' Ἐπίγειοι Θεοί !

Οἱ Θεοί σου ! Ἀπὸ κεῖ πρὸς ἐσένα ἐπετάξαμε,
 Νὰ σοῦ ποῦμε τὰ Αἰσχύλια τὰ Τρόπαια τὰ νέα.
 Ἀπ' τὴν Τένεδο στὸ Ἄστυ γιὰ δὲς μας ! ἀράξαμε
 Μὲ τὸν Μέγαν τοῦ Ναύαρχο Θεμιστοκλέα.
 Τράδα ἐμπρὸς ! Τὴν Ἑλλάδα σὺ ψάλλε στὴ λύρα σου !
 Ἄλλη ἄς ψάλλῃ Βαρδάρους ! Μακάρια ἡ Μοῖρα σου,
 Γιατὶ μόνῃ ἀνυψώνει τοῦ Ὑδραίου τοῦ Μεγάλου τὰ
 [κλέα !]

Τῶν Ναυάρχων τὰ Πνεύματα γύρω τὰ πύρινα
 Ἀναγάλλιαζαν βλέποντας τ' ἅγια νερά,
 Τὰ γνωστὰ τους νερά, τὰ γλαυκά, τὰ σαπφείρινα,
 Ποῦ ὁ δαυλὸς τους τὰ φώτισε μιὰ ἄλλῃ φορὰ.
 Ψαριανοὶ καὶ Σπετζιώτες κ' Ὑδραῖοι. Στὸ στερέωμα,
 Μιᾶς γυναικείας μορφῆς ἡρώϊκῃς τὸ ἀποθέωμα.
 Ποῦ μονάχῃ τὴ μάχῃ μὲ μάτια κυττᾷ φλογερά.

Στὰ γνωστὰ σου νερά. Μὲ τῆς νειότης δοξάρισμα
 Ἔχει ψάλλει καὶ μιὰ ἄλλῃ ἐκεῖ μάχῃ γιγάντια,
 Μιᾶς καμπάρας μὲ δέκα φρεγάδες τρακάρισμα
 Τοῦ ἀνδρείου τοῦ Σπετζιώτη, ποῦ σώζει ἐκεῖ ἀγνάντια
 Τὸ Τρανὸ Ψαριανό.

[Ὡ τρισένδοξα κύματα !

Ὡ στὰ πρῶτα μου χρόνια παλμοὶ καὶ σκιρτήματα !
 Ὡ μπουρλότα, στῆς Κλειοῦς τὸ στεφάνι διαμάντια !]

Στὸ Μεγάλῳ Καράδῳ καβάλλα, δαιμόνια
 Εἶχε μάτια Θεοῦ τοῦ Πελάγου ἀγριωπὰ
 Ὁ γενναῖος Ὑδραῖος ! Μὲ φωνὴ Ποσειδῶνια,
 Σὰν κανόνια γοργὰς προσταγὰς τοῦ σκορπᾶ,
 Γιατὶ βλέπει στοῦ μάγου τοῦ πλοίου τὴν κορφή,
 Νὰ τὸν σκέπῃ τοῦ Πάππου τοῦ ἡ αἰθέρια μορφὴ
 Καὶ κοντὰ τοῦ ὁ Ἡπειρώτης ὁ Μέγας κυττᾷ χαρωπά.

Ξάφνου μύριων βροντῶν τρανταχτῶν ἀντιλάλῃα
 Καὶ μπουμπούνισμα πέρα βουβῶν κεραυνῶν,
 Σὰν μυριάδων πετάλων φορᾶδων ἐξάλλων πηλάλῃα
 Ποῦ χυμῖνε κ' ὀρμιᾶνε χωρὶς χαλινόν.
 Μεσημέρι. Μὰ ὡς πέρα, τ' ὀλόφωτο τὸ ἄπειρο
 Ἐδιπλόφεγγε ὀλόφλογο κ' ἀστραφε διάπυρο
 Στὸ χρυσὸ ὠκεανόν, στὸ γλαυκόροδο ἐπάνω οὐρανόν.

Ὅλων τότε τῶν θείων τῶν Ναυμάχων τὰ πνεύματα,
 Σαλαμίνια, Ναυπάκτια, Τενέδια, Μυκάλια,
 Στὰ ἐναρμόνια τριγύρω τῶν ἡχῶν τὰ ρεύματα
 Μὲ Τριτώνεια πλήθη κ' Αἰθέρια κ' Ἐνόλια
 —Τῆς Ἀργεῦς κ' ὁ Ἰάσων κ' Ὁρφεὺς κ' οἱ Ἀρ-
 [γωναῦτες μας—

Τοὺς γενναίους χαιρετοῦνε τοὺς νέους Στολοκάφτες
 [μας,
 Ποῦ ὡς λιοντάρια ἀπ' ἀνάρχη χυμοῦν πολεμοῦν μὲ
 [τσακάλια.

Μ' ἓνα βλέμμα στὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἀγνάντευε
 Τὴν ἀθάνατη, αἰώνια, δαιμόνια Φυλὴ
 Τῆς Ἀνδρείας καὶ τῶν Φώτων. Κι' ἀμέσως ἐμάντευε,
 Πῶς ἡ Νίκη θὰ δώσῃ τὸ τίμιον φιλί
 Στ' ἀρειμιάνια παιδία, τὰ ὠκεάνια, πελάγια,
 Ποῦ στὴν ὥραν ἐκείνη στὰ κύματα τὰ Ἄγρια
 Ὁ Σταυρὸς νὰ ἐκδικήσουν Πατρίδα καὶ Πίστη
 [καλεῖ.

Τότε οἱ Τούρκοι—ὦ ντροπὴ!—μὲ τὸν τρόμο στὰ στήθια,
 Σὰν ὀρνίθια, ποῦ σκιαζοῦν γεράκια, δειλιάζουν,
 Φεύγουν, φεύγουν, ζητῶντας τοῦ Ἀλλάχ τὴ βοήθεια
 Καὶ στῆς σφαῖρες ποῦ σπᾶν ἀλλαλιάζουν, οὐρλιάζουν!
 Τὰ Νησιά ἀντιλαλοῦν τὴ βουὴ τους κ' οἱ κάδοι τους
 Ἐν ᾧ ἐκείνοι μὲ τρόπιον τὸ κάθε καράδι τους
 Οἱ δειλοὶ σὰν λαοὶ πρὸς τὴ γῆ ντροπισμασμένοι φω-
 [λιάζουν!

Ὡ τί ἐγίνῃ σ' ἐκείνη τὴν ὥρα ! Πελώριε
 Τὸ τεράστιον Καράδι φτεροῦγες ἀνοίγει
 Σὰν πουλιοῦ μυδικοῦ, θρυλικοῦ, σὰν κονδόριε,
 Μὲ κραυγὰς τοῦ Τιτάνιου Ναυάρχου στεντόριε,
 Καὶ στῶν Τούρκων τὸ ἀτρόμητο ὄρμι τὸ κυνήγι,
 Ποῦ στῆς Ἑλλῆς τὸ κόρφο ζητοῦσε νὰ φύγῃ.
 Ἀστραπὴ κάθε βλέμμα του, βῆμα του,
 Κεραυνὸς κάθε ὁδὸς καὶ βλήμα του
 Στὰ καράδια ποῦ φεύγουν δειλά, δίχως τάξη.
 —Ἦταν μόνο του κ' ἦσαν ἐκεῖνα δεκάξῃ !—

Κι' ὁ Ἱπποκένταυρος τότε Ὑδραῖος Ἀρχηγὸς
 Μᾶς ἐθύμισε σ' ὅλους τὴ θείαν Ἰλιάδα μας.
 Σὰν ἀήττος φτερωτός, σπαθωτός καὶ γοργός
 Μόνος ἔσωσε αὐτὸς καὶ Συμμάχους καὶ Ἑλλάδα μας.
 Στὴν ὀρχή του τὴν ἔνθετῃ, τὴ δίκῃα κ' Ἀχιλλεῖα,
 Μὲ βροντὴ στὴ φωνή, μ' ἀστραπὴ στὴ ματιά,
 Λόγια μύρια τινάζει κ' Ὀμήρια κ' Αἰσχύλια,
 Σὰν Ἡφαίστειο ποῦ βγάζει λυωμένη φωτιά,
 Λές, τῆς λάβρης Ἑλλάδας Κιμῶνιο στεφάνωμα,
 Καὶ τῆς μαύρης Ἀρμάδας αἰώνιο σαδάνωμα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

